

ΦΑΕ	4441
24 MAI. 2013	

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ ΒΟΥΛΕΥΤΗ: ΝΙΚΟΣ Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ: ΑΧΑΪΑΣ

ΑΝΑΦΟΡΑ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟ
ΤΟΥΣ ΥΠΟΥΡΓΟΥΣ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ, ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟΤΗΤΑΣ, ΥΠΟΔΟΜΩΝ, ΜΕΤΑΦΟΡΩΝ &
ΔΙΚΤΥΩΝ

Θέμα: «Τράπεζες, καταθέσεις, δάνεια και άλλες τρομακτικές ιστορίες»

Σχετικά με το δημοσίευμα της εφημερίδας «ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ» στις 09.04.13 που αναφέρεται στην οικονομική πολιτική που επιβάλλεται στα κράτη της Ευρωζώνης.

Ο αναφέρων Βουλευτής

Νίκος Ι. Νικολόπουλος

Τρίτο Μάτι

ΤΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΚΟΡΤΕΣΗ kortesis@pelop.gr

Η κεντρική ιδέα της Γερμανίας, διότι περί αυτού πρόκειται, είναι απλή. Η δημοσιονομική προσαρμογή των κρατών μελών της Ευρωζώνης εμφανίζεται ως μονόδρομος. Για να επιτευχθεί πρέπει το κάθε κράτος μέλος να απαλλαγεί από βάρη, όπως ο δημόσιος τομέας, το αναντίστοιχο με τις δυνατότητές του κοινωνικού κράτος και βεβαίως το σπάσιμο της εξάρτησης μεταξύ δημόσιων οικονομικών και εγγυήσεων στο τραπεζικό σύστημα.

Τράπεζες, καταθέσεις, δάνεια και άλλες τρομακτικές ιστορίες

Είναι διασφαλισμένες οι καταθέσεις στην Ελλάδα; Η Κυβέρνηση με όλους τους τόνους και με συχνές επαναλήψεις το διαβεβαιώνει.

Το περίεργο είναι ότι χθες ο εκπρόσωπος της Κομισιόν απάντησε με διπλωματική γλώσσα «ναι», την ίδια ώρα που ο Ολι Ρεν ετοιμάζει οδηγία για τα μελλούμενα στον χρηματοπιστωτικό τομέα χωρών που αντιμετωπίζουν πρόβλημα διάσωσης και προβλέπει και τη συμμετοχή καταθετών.

Η κεντρική ιδέα της Γερμανίας, διότι περί αυτού πρόκειται, είναι απλή. Η δημοσιονομική προσαρμογή των κρατών μελών της Ευρωζώνης εμφανίζεται ως μονόδρομος. Για να επιτευχθεί πρέπει το κάθε κράτος μέλος να απαλλαγεί από βάρη, όπως ο δημόσιος τομέας, το αναντίστοιχο με τις δυνατότητές του κοινωνικού κράτους και βεβαίως το σπάσιμο της εξάρτησης

μεταξύ δημόσιων οικονομικών και εγγυήσεων στο τραπεζικό σύστημα.

Μόνο έτσι θα επιτευχθεί ο στόχος της δημοσιονομικής προσαρμογής. Η κάθε χώρα θα απαλλαγεί από τις εγγυήσεις ιδιωτικών εταιρειών, όπως οι τράπεζες, και θα καλύπτει μόνο το ελάχιστο των καταθέσεων. Με αυτό τον τρόπο οι προϋπολογισμοί των κρατών θα νοικοκυρευτούν διά παντός εντός του συστήματος ευρώ.

Ο ρόλος του Ταμείου Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας είναι να αποτελέσει ένα μαξιλάρι μετάβασης προς το νέο σύστημα, ώστε να μην υπάρξουν κλυδωνισμοί που θα γείρουν το σκάφος του ευρώ.

Βεβαίως, το μαξιλάρι αυτό (δημιούργημα των ισχυρών χωρών του Βορρά και της ΕΚΤ) δεν προσφέρει χρήματα διασώσεως, αλλά χρήματα

εξαγοράς όσων ιδιωτικών τραπεζών περνούν στα χέρια τους. Από εκεί και πέρα, αναλαμβάνει τη διοίκησή τους και αποφασίζει για την τύχη τους.

Τι γίνεται, όμως, με το κοινωνικό κομμάτι της λειτουργίας των τραπεζών; Γιατί υπάρχει και τέτοιο. Καταθέσεις, δάνεια, μετοχές, ομόλογα, που κάτοχοί τους είναι ιδιώτες, ασφαλιστικά ταμεία, ακόμη και η Εκκλησία;

Ο μεγάλος κίνδυνος φαίνεται να είναι το χαρτοφυλάκιο ενυπόθηκων δανείων από τη στιγμή που αυτά θα περιέλθουν στην κατοχή ξένων τραπεζών είτε ως μέρος είτε ως σύνολο του ενεργητικού των τραπεζών. Εάν όποιο fund αποφασίσει τη ρευστοποίηση ή την αλλέως πώς αξιοποίηση των δεσμευμένων ακινήτων, τι θα γίνει. Μήπως ό,τι γίνεται και στην Ισπανία ή τις ΗΠΑ. Ερωτήματα που χρήζουν απάντησης και μάλιστα άμεσης.